Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαρτίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 15*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' *(Συνέχεια).*

Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐξηκολούθουν ἢ ὄχι τὰς μέχρι τοῦδε ἀγόνους ἐρεύνας;..

Τὴν 27 Ἰουνίου προσεκλήθην εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, καὶ εὐθὺς ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὁ κ. Οὐάρδ μοι εἶπε:

— Λοιπόν, Στρόκ, τί λέτε; Δὲν εἶνε καλὴ εὐκαιρία αὐτὴ διὰ νὰ ἱκανοποιηθῆτε καὶ νὰ μᾶς ἱκανοποιήσετε;

— Διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ποίαν εὐκαιρίαν ἐννοεῖται; ἠρώτησα, ἀμφιβάλλων ἀκόμη ἂν ὁ προϊστάμενός μου ὡμίλει σοβαρῶς.

— Θὰ ἠθέλατε νἀνακαλύψετε τὸν ἐφευρέτην τοῦ τριπλοῦ μηχανήματος;

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, κύριε Οὐάρδ! Διατάξατέ με μόνον, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ ἐπιτύχω. Ἀλήθεια, τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ δύσκολον...

— Πραγματικῶς, Στρόκ. Εὐκολώτερα θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰςχωρήσῃ εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ!

Εἶνε προφανὲς ὅτι ὁ κ. Οὐάρδ ἀγαποῦσε νὰ μὲ «πειράζῃ», διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς προηγουμένης μου ἐκστρατείας. Ὁπωσδήποτε, τὸ ἔκαμνε χωρὶς κακίαν, καὶ μᾶλλον διὰ νὰ συνδαυλίζῃ τὸν ζῆλόν μου. Μ' ἐγνώριζεν ἄλλως τε καλά, καὶ ἤξευρεν ὅτι τὰ πάντα θὰ ἔδιδα διὰ νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀπόπειραν. Δὲν ἐπερίμενα, παρὰ τὴν διαταγήν.

Ὁ κ. Οὐάρδ μοὶ εἶπε τότε διὰ τοῦ φιλικωτέρου ὕφους:

— Γνωρίζω, Στρόκ, ὅτι ἐκάματε πᾶν ὅ,τι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ σᾶς, καὶ δὲν ἔχω νὰ σᾶς μεμφθῶ διὰ τίποτε... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ... Ὅταν ἡ Κυβέρνησις θἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ ἐκδιάσῃ τὸ περίζωμά του ἀρκεῖ νὰ μὴ συλλογισθῇ τὸ χρῆμα, καὶ μὲ χιλιάδας τινὰς δολλαρίων θὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν της...

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ.

— Νομίζω ὅμως, προσέθεσεν ὁ κ. Οὐάρδ, ὅτι σκοπιμώτερον θὰ ἦτο νὰ καταδιώξωμεν καὶ νὰ συλλάβωμεν τὸ παράδοξον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τοσάκις μέχρι τοῦδε μᾶς διέφυγε... Εἶνε τὸ καθῆκον, τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας—καὶ μιᾶς καλῆς ἀστυνομίας!...

— Αἱ ἐκθέσεις δὲν ἀναφέρουν ἂν ἀνεφάνη καὶ πάλιν πουθενά;..

— Ὄχι· καὶ μολονότι ἦτο τόσῳ βέβαιον ὅτι ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Κιρδάλης, ἐν τούτοις ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ ἐπανεύρουν τὰ ἴχνη του. Μήπως ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ καθίσταται καὶ ἀόρατος ὁ Πρωτεὺς αὐτὸς τῆς μηχανικῆς;

— Καὶ τὸ χάρισμα αὐτὸ ἂν δὲν ἔχῃ, ἀπήντησα, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἐμφανίζεται παρὰ μόνον ὅταν τὸν συμφέρῃ.

— Ἀκριβῶς, Στρόκ· νομίζω δὲ ὅτι ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ τελειώσωμεν μὲ τὸν παράξενον αὐτὸν ἐφευρέτην· νὰ τῷ προσφέρωμεν διὰ τὴν ἐφεύρεσίν του τόσῳ μεγάλην, τόσον ἱκανοποιητικὴν τιμήν, ὥστε νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν νἀρνηθῇ νὰ μᾶς τὴν πωλήσῃ. Τί λέτε;

Ὁ κ. Οὐάρδ εἶχε δίκαιον.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῷόντι ἐσκέπτετο ἡ Κυβέρνησίς μας νἀποπειραθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν *ἥρωα αὐτὸν τῆς ἡμέρας*,—νομίζω δὲ ὅτι οὐδέποτε ἀπεδόθη εἰς ἄνθρωπον δικαιότερα ὁ τίτλος αὐτός!.. Βοηθοῦντος τοῦ τύπου, ὁ ἐφευρέτης δὲν θὰ ἐθράδυνε νὰ μάθῃ τί ἐζήτουν ἀπὸ αὐτὸν καὶ τί τῷ προσέφεραν... Μὲ ἄλλους λόγους, θὰ

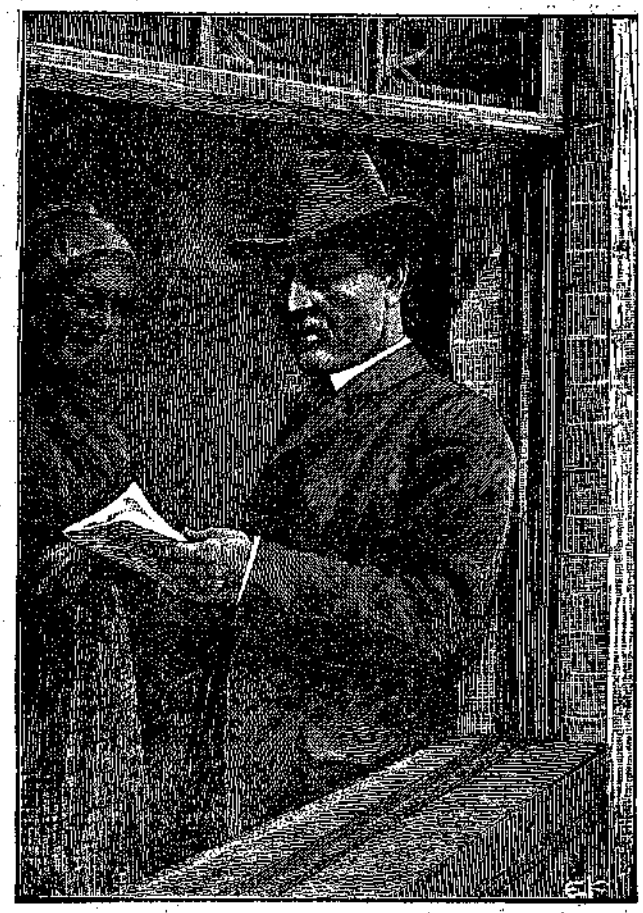

«Ἐνεθυμήθην τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχα λάβῃ...»
(Σελὶς 122, στ. α'.)

ἐμάνθανε διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὑπὸ ποίους ἐξαιρετικοὺς ὅρους τῷ ἐπροτείνετο νὰ κωλήσῃ τὸ μυστικόν του.

— Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, συνεπέρανεν ὁ κ. Οὐάρδ, δὲν βλέπω διὰ ποῖον λόγον θὰ ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του... Ὁ σκοπός του δὲν εἶνε ἀρά γε νὰ ὠφεληθῇ, νὰ κερδίσῃ ;... Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε κανένας κακοῦργος ὁ ἄγνωστος αὐτός, θέλων διὰ τῶν μηχανῶν του νὰ διαφεύγῃ τὴν σύλληψιν!

Οὕτω λοιπόν, καθ' ἃ μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὁ προϊστάμενός μου, εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ μεταχειρισθοῦν ἄλλον τρόπον διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν μέχρι τοῦδε διὰ τῆς ἐπιτηρήσεως, διὰ τῶν πολυαρίθμων ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέβλεπον τὰς ὁδούς, τοὺς ποταμούς, τὰς λίμνας καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς... Ἐὰν ὁ ἐφευρέτης δὲν ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἐκτὸς ἐὰν εἶχεν ἀπολεσθῇ μετὰ τῆς μηχανῆς του εἰς κανὲν ἐπικίνδυνον πείραμα. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς συγκρούσεως τῆς γολέττας *Μάρκελ*, ἐπὶ τῆς Κιρδάλης, καμμία εἴδησις δὲν εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Μέγαρον, καὶ ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶχε προχωρήσῃ οὔτε βῆμα. Τοῦτο συνεχῶς μοὶ ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Οὐάρδ, μὴ ἀποκρύπτων διόλου τὴν ἀπογοήτευσίν του, διότι τόσον σκουδαῖαι καὶ μεγάλαι δυσκολίαι παρουσιάζοντο τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ζήτημα τῆς δημοσίου ἀσφαλείας.

Τὸ μέλλον τωόντι προεβλέπετο δι' ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικοὺς ζοφερόν. Μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατεδιώκαμεν εἰς τὸ ἑξῆς κακούργους ἀσυλλήπτους καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐγκληματίας δυναμένους νὰ τρέχουν ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὰ ὕδατα!...Καὶ ὅταν θὰ ἐτελειοποιοῦντο εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν καὶ τὰ ἀεροπλοῖα,— ὁρίστε νὰ τοὺς κυνηγήσετε σεῖς εἰς τὸν ἀέρα!..Καὶ ἐσυλλογίζομην : ποῖος εἴξεύρει μήπως μίαν ἡμέραν, οἱ συνάδελφοί μου καὶ ἐγὼ δὲν θὰ κατεδικαζόμεθα εἰς πλήρη ἀδράνειαν καὶ ἀπραξίαν, μήπως ὅλοι οἱ *πόλιτσμαν* τῆς γῆς, γινόμενοι ἄχρηστοι, δὲν θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ποστρατευθοῦν ὁριστικῶς!..

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθην τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχα λάβῃ πρὸ δέκα ἡμερῶν, — τὴν ἐπιστολὴν τὴν γραμμένην ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, διὰ τῆς ὁποίας ἠπειλούμην νὰ στερηθῶ ἐλευθερίαν καὶ ζωὴν ἐν ᾗ περιπτώσει ἐπανελάμβανα τὴν ἀπόπειράν μου!.. Ἐνεθυμήθην ἐπίσης τὴν παράδοξον κατασκοπείαν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον. Ἔκτοτε, οὐδεμίαν ἄλλην ἐπιστολὴν εἶχα λάβῃ, καὶ καμμίαν συνάντησιν δὲν εἶχα κάμῃ μὲ τὰ δύο ἐκεῖνα ὕποπτα πρόσωπα. Ἡ γηραιά μου ὑπηρέτρια, ἂν καὶ ἄγρυπνος πάντοτε καὶ προσεκτική, δὲν τὰ εἶχε ξαναειδῇ εἰς τὴν Λὶγκ-Στρήτ.

Δὲν ἤξευρα ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἀνακοινώσω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κύριον Οὐάρδ. Ἀλλά, μετὰ σκέψιν, συνεπέρανα ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ δὲν παρεῖχε πλέον ἐνδιαφέρον. Ἡ «ἄλλη» τὴν εἶχεν ἐκμηδενίσῃ τελείως...Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ τὴν ἐνεθυμοῦντο πλέον οὔτε αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων,—ἀφοῦ τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχαν προξενήσῃ τόσον φόβον, δὲν παρουσιάσθησαν ἔκτοτε,—καὶ νὰ κατεγίνοντο τώρα, ἡσύχως καὶ ἀφόβως, εἰς τὰς συνήθεις των ἐργασίας.

Ἐπεφυλάχθην λοιπὸν νὰνακοινώσω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν προϊστάμενόν μου, μόνον ἐὰν αἱ περιστάσεις ἤθελον τὸ ἀπαιτήσει ἀργότερα. Ἄλλως τε ἐφοβούμην, μήπως δὲν θὰ ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν παρὰ μίαν *φάρσαν* κάποιου ἀστείου.

Συνεχίζων τότε τὴν ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ διακοπεῖσαν συνομιλίαν, ὁ κ. Οὐάρδ μοὶ εἶπε :

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς σχέσεις μὲ αὐτὸν τὸν ἐφευρέτην καὶ νὰ διαπραγματευθῶμεν μαζί του... Δυστυχῶς εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐξηφανίσθη· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν, σήμερον ἢ αὔριον, νὰ μὴ σημείωθῇ καὶ πάλιν ἡ παρουσία του εἰς κάποιον μέρος τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους...Σεῖς, Στρόκ, τὸν ὁποῖον ἐξελέξαμεν δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἀρχῆς, σᾶς παρακαλῶ νὰ εἶσθε ἕτοιμος νὰναχωρήσετε χωρὶς νὰ χάσετε οὔτε ὥραν. Μὴ φεύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας, παρὰ διὰ νὰ ἔρχεσθε εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ὅπου θὰ λάβετε τὰς τελευταίας μας ὁδηγίας...

— Θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς διαταγάς σας, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην, καὶ θὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰναχωρήσω ἀπὸ τὴν Οὐασιγκτῶνα, δι' ὁποιονδήποτε, εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα. Ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κάμω μίαν ἐρώτησιν : θὰ ἐνεργήσω μόνος μου, ἢ μήπως πρέπει νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ ἄλλους ;...

— Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰναχωρήσετε μόνος σας, ἀπήντησεν ὁ κ. Οὐάρδ, διακόπτων με. Ἐκλέξατε δύο ἀστυφύλακας, εἰς τοὺς ὁποίους νὰ εἰμπορῆτε νὰ ἔχετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην...

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολον, κύριε Οὐάρδ. Καὶ τώρα, ἐὰν σήμερον ἢ αὔριον εὑρεθῶ ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου, τί πρέπει νὰ πράξω ;

— Ἐν πρώτοις νὰ μὴ τὸν χάσετε πλέον ἀπὸ τὰ μάτια σας καί, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν συλλάβετε, διότι θὰ εἶσθε ἐφωδιασμένος μὲ ἔνταλμα συλλήψεως.

— Φρόνιμον μέτρον, κύριε Οὐάρδ. Ἂν πηδήσῃ εἰς τὸ αὐτοκίνητόν του καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ ξεύρετε...ὁρίστε νὰ συλλάβετε ἕνα δραπέτην, ποῦ κάμνει διακόσια σαράντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν!..

— Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφίσετε νὰ σᾶς φύγῃ. Ἀφοῦ τὸν συλλάβετε, στείλατέ μας ἕνα τηλεγράφημα. Τὰ ἄλλα εἶνε δουλειὰ δική μας, Στρόκ.

— Βασισθῆτε εἰς ἐμέ, κύριε Οὐάρδ. Εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, θὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰναχωρήσω μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου. Σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐπροτιμήσατε δι' αὐτὴν τὴν ἀποστολήν, ἡ ὁποία, ἂν ἐπιτύχῃ, θὰ εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ.

— Καὶ μέγα κέρδος, προσέθεσεν ὁ προϊστάμενός μου χαιρετῶν με.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἐνησχολήθην μὲ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξειδίου, ἂν καὶ δὲν ἤξευρα οὔτε ποῦ θὰ ἐπήγαινα, οὔτε πόσον καιρὸν θὰ ἔλειπα.

Ἡ Γρὴδ ἐφαντάζετο ἴσως ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, γνωρίζομεν δὲ τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου τόπου... Ὁπωσδήποτε δὲν μοῦ ἔκαμε καμμίαν ἐρώτησιν, ἀπέφυγα δὲ καὶ ἐγὼ νὰ τῆς ἐμπιστευθῶ τὰ διατρέχοντα, μολονότι ἤμην βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθείας της.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δύο ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι θὰ μὲ συνώδευαν, ἡ ἐκλογή των εἶχε γίνῃ ἐκ τῶν προτέρων. Ἀνῆκον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ τμῆμα τῆς ἀνακρίσεως, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις, ὑκηρετοῦντες ὑπὸ τὰς διαταγάς μου, εἶχαν δώσῃ δείγματα εὐφυίας, τόλμης καὶ ἀνδρείας. Ὁ εἷς ὠνομάζετο Τζὼν Χάρτ, 30 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Ἰλλινουᾶ· ὁ ἄλλος Νὰϐ Οὐάλκερ, 32 ἐτῶν, ἀπὸ τὴν Μασσαχουσέτην. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐπιτυχεστέρα ἐκλογή.

Παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι. Οὐδεμία εἴδησις οὔτε περὶ τοῦ αὐτοκινήτου, οὔτε περὶ τοῦ πλοίου, οὔτε περὶ τοῦ ὑποβρυχίου. Καὶ ἔφθασαν μὲν μερικαὶ πληροφορίαι εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Ἀστυνομίας, ἐξηλέγχθησαν ὅμως ψευδεῖς καὶ οὐδεμίαν εἶχον συνέπειαν. Ὅσον ἀφορᾷ τ' «ἀναγνώσματα», τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον καθημερινῶς οἱ δημοσιογράφοι, αὐτὰ δὲν εἶχαν καμμίαν ἀξίαν, διότι εἶνε γνωστόν, ὅτι καὶ αἱ σοβαρώτεραι ἀκόμη ἐφημερίδες δὲν δημοσιεύουν κάποτε εἰδήσεις ἐντελῶς ἐξηκριβωμένας.

Ἐν τούτοις ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι δύο φορὰς ὁ «ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας» ἀνεφάνη καὶ πάλιν, τὴν μὲν πρώτην εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ Ἀρκανσάς, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίττλε Ρώκ, τὴν δὲ ἄλλην παρὰ τὰς μεσημβρινὰς ἀκτὰς τῆς Ἀνωτέρας λίμνης.

Ἀλλά,—πρᾶγμα ἐντελῶς ἀνεξήγητον,—ἡ μὲν πρώτη ἐμφάνισις ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα τῆς 26 Ἰουνίου, ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας! Ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν σημείων τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου, ἡ ἀπόστασις ὑπερβαίνει τὰ ἑκατακόσια μίλλια, ἐάν, δοθείσης τῆς καταπληκτικῆς του ταχύτητος, τὸ αὐτοκίνητον ἠδύνατο νὰ διανύσῃ τὸ διάστημα εἰς τόσον χρόνον, πάλιν ἔπρεπε νὰ φανῇ ὅταν διέσχιζε τὸ Ἀρκανσάς, τὸ Μισσουρῆ, τὴν Ἰόϐαν, τὴν Βισκονσίνην. Μόνον τῳόντι διὰ ξηρᾶς ὁ μυστηριώδης θερμαστὴς θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξείδιον, καὶ ὅμως ἡ διέλευσίς του δὲν ἐσημειώθη πουθενά!

Θὰ ἦτο ματαιοπονία νὰ προσπαθήσῃ κανεὶς νὰ ἐξηγήσῃ τοιοῦτον ἀνεξήγητον φαινόμενον!

Ἄλλως τε, μετὰ τὴν διπλῆν του ἐμφάνισιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Λίττλε-Ρὼκ καὶ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Ἀνωτέρας λίμνης, ὁ «διαβολάνθρωπος» δὲν ἀνεφάνη πλέον. Διὰ τοῦτο οἱ ὑπάλληλοί μου κ' ἐγὼ δὲν ἐσκεύσαμεν νὰναχωρήσωμεν.

Εἴπαμεν, ὅτι ἡ Κυϐέρνησις ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν μυστηριώδη ἐφευρέτην. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἐγκαταλειφθῇ πᾶσα ἰδέα περὶ προσωπικῆς του συλλήψεως ἢ περὶ ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ δι' ἄλλων οἱωνδήποτε μέσων. Τὸ ζήτημα ἦτο,—καὶ περὶ αὐτοῦ ἐνδιεφέρετο κυρίως τὸ δημόσιον,— ὅτι ἡ Ἀμερικανικὴ Συμπολιτεία ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ μόνη κυρία μιᾶς ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία τῇ ἐξησφάλιζε τὴν ὑπεροχὴν ἀπέναντι ὅλων τῶν ἄλλων Κρατῶν, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου. Ἐπιστεύετο ἄλλως τε, ὅτι ὁ ἐφευρέτης θὰ ἦτο Ἀμερικανός, ἀφοῦ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους ἐπειραματίζετο, ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσε ϐεϐαίως νὰ διαπραγματευθῇ μὲ τὴν Ἀμερικήν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πατρίδα μου, στὴν ξενητειὰ
Νᾶξερες πῶς μοῦ λείπεις,
Θὰ μοῦστελνες παρηγοριὰ
Τὸ κῦμα, τὸν ἀγέρα.

Τὰ δέντρα καὶ τὰ λούλουδα,
Γιατί ἐδῶ στὰ ξένα,
Ὅσο κι' ἂν θέλω, τίποτα
Δὲν μοῦ θυμίζει ἐσένα.

Στὸν ποταμὸ τὸν πόνο μου
Μὲ δάκρυα τὸν λέω,
Κυλοῦν ὅμως τὰ κύματα
Χωρὶς νὰ ἰδοῦν πῶς κλαίω.

Σιὰ δέντρα πῆγα, μοῦπανε :
«Ἐδῶ ς' αὐτὸ τὸ χῶμα
«Ριζώσαμε καὶ ζήσαμε,
«Τί νὰ ποθοῦμε ἀκόμα ;»

Καὶ μόνο τάστρα τὰ λευκὰ
Π' ἀκοῦν τὸ στεναγμό μου,
Μοῦπανε λόγια μυστικὰ
Νὰ γιάνουν τὸν καϋμό μου...

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΓΝΩΣΑ πρὸ ὀλίγου εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν *βιογραφίαν* ἑνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ πλουσιώτερο παιδὶ τοῦ κόσμου. Ὄχι διότι ἔχει τοὺς πλουσιωτέρους γονεῖς, ἀλλὰ διότι ἔχει ἀπὸ τώρα ἰδικήν του, ἀτομικὴν περιουσίαν, ἀνερχομένην εἰς ἑκατοντάδα ἑκατομμυρίων... Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς ζάπλουτος δὲν ζῇ οὔτε εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν τῆς ...κτωχῆς Εὐρωπης. Εἶνε—θὰ τὸ ἐμαντεύσατε ἤδη,— Ἀμερικανός, καὶ ὀνομάζεται Τζὼν Νικόλαος Μπρόουν.

Εἰς ἡλικίαν ἐννέα μόλις...ἑϐδομάδων, — λέγει ἡ ϐιογραφία, — ὁ Τζὼν ἔχασε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἄφῆκε κληρονομίαν εἰκοσιπέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Μετά τινας ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ θεῖός του καὶ τοῦ ἀφῆκεν ἄλλα εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια. Μετὰ τινα ἔτη ἐκληρονόμησεν ἐπίσης μεγάλα ποσά, ἐνῷ ἡ περιουσία του ηὐξάνετο ὁλονὲν διὰ τῶν τόκων. Καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀποθανοῦσα ἡ μάμμη του, ἡ κυρία Κάρτερ Μπρόουν, τοῦ ἀφῆκεν ἑπτὰ ἀκόμη ἑκατομμύρια. Σήμερον τελοσπάντων, ἡ ἀτομικὴ περιουσία τοῦ μικροῦ Τζὼν ἀνέρχεται εἰς 125 ὁλόκληρα ἑκατομμύρια φράγκων!

Εἶνε κάπως δύσκολον νὰ φαντασθῆτε τὴν ζωὴν ποῦ κάμνει τὸ πλουσιώτερο παιδὶ τοῦ κόσμου! Ἐν πρώτοις, φρουρεῖται νυχθημερόν. Ἔμπιστοι καὶ ἔνοπλοι ἄνθρωποι πολλοί, φυλάττουν πάντοτε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρόν του, καὶ τὸν παρακολουθοῦν ὁσάκις ἐξέρχεται εἰς περίπατον. Διότι ἡ μητέρα του,— ἡ ὁποία, σημειώσατε, εἶνε ἀδελφὴ τῆς κυρίας Βάνδερμπιλτ, τοῦ διασήμου ἀμερικανοῦ δισεκατομμυριούχου,—φοϐεῖται, καὶ πολὺ δικαίως, μήπως ἁρπάξουν τὸν υἱόν της τίποτε λησταί, καὶ τῆς ζητήσουν ἔπειτα ὡς λύτρα τὴν μισὴν του τουλάχιστον περιουσίαν.

Φοϐεῖται ἀκόμη μὴ τῆς τὸν δηλητηριάσουν. Διατί ὄχι ; Μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶχαν συμφέρον νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον ὁ μικρὸς Τζὼν διὰ νὰ τὸν κληρονομήσουν, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ κανένας κακὸς ἄνθρωπος, κακοῦργος, ποῦ νὰ δωροδοκήσῃ κανένα ὑπηρέτην, κανένα παραμάγειρον, διὰ νὰ δηλητηριάσῃ ἐν φαγητόν, ἢ γλύκισμα, προωρισμένον διὰ τὸν κύριόν του ; Πόσα τέτοια δὲν γίνονται εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰ μυθιστορήματα!.. Διὰ τοῦτο ἡ μητέρα φοϐεῖται καὶ ποτὲ δὲν δίδει εἰς τὸν υἱόν της φαγητὸν ἀδοκίμαστον. Θὰ δοκιμάσῃ πρῶτα ὁ μάγειρος, καὶ ἔπειτα ὁ Τζών. Ὅπως περίπου ἔκαμνε καὶ ὁ Ἀλῆ-Πασᾶς...

Μυρίαι προφυλάξεις λαμϐάνονται ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ὑγείαν ἐν γένει τοῦ μικροῦ ἑκατομμυριούχου. Τὰ τρόφιμα ὅλα ἀποστειροῦνται ἐπιμελῶς, διὰ νὰ μὴ ἔχουν μικρόϐια, ἀπολυμαίνονται δὲ προηγουμένως αἱ ἁμαξαι, τὰ σιδηροδρομικὰ ϐαγόνια καὶ ταὐτοκίνητα μὲ τὰ ὁποῖα ταξειδεύει.

Αὐτὰ ἀρκοῦν, διὰ νὰ φαντασθῆτε καὶ τὰ ἄλλα. Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ : Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ ζωή ; Νομίζετε ὅτι ὁ μικρὸς Τζών, τὸ πλουσιώτερον παιδὶ τοῦ κόσμου, εἶνε καὶ τὸ πλέον εὐτυχισμένον ;

Ἐγώ,—ἂν μ' ἐρωτᾶτε,—θὰ σᾶς ἀπαντήσω ὄχι. Ἀπεναντίας νομίζω, ὅτι εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ πλέον δυστυχισμένα. Ζωὴ μέσα εἰς φόϐους, εἰς ἀγωνίας καὶ εἰς προφυλάξεις, δὲν εἶνε ζωή, εἶνε μαρτύριον. Καὶ τὸ μαρτύριον αὐτὸ τὸ ὑφίσταται ὁ μικρὸς Τζὼν μόνον καὶ μόνον διότι ἔτυχε νὰ κληρονομήσῃ 125 ἑκατομμύρια.

Πόσον εὐτυχέστερος θὰ ἦτο ἂν ἡ τύχη δὲν συνεσώρευε δι' αὐτὸν καὶ μόνον τόσον πλοῦτον, ἂν τῷ ἔδιδε τόσα μόνον, ὅσα θὰ τῷ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ζήσῃ ἡσύχως, ἀνέτως, ἐλευθέρως, μακαρίως, χωρὶς νὰ ἐλκύῃ τὴν προσοχὴν καὶ...τὴν ὄρεξιν, χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὰς ἁρπακτικὰς διαθέσεις τῶν κακῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ φοϐῆται νυχθημερὸν μὴ τὸν κλέψουν ἢ μὴ τὸν δηλητηριάσουν!..

Ὁ πλοῦτος εἶνε μέγα ἀγαθόν. Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοῦτος ἀκόμη, ὅταν φθάνῃ εἰς *ὑπερβολήν*, καταντᾷ μέγα κακόν. Τί ὠφελοῦν τόσα ἑκατομμύρια εἰς ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἦτο τριςευτυχισμένον μὲ τὰ μισά, μὲ τὸ τέταρτον, μὲ τὸ ὄγδοον ; Τὰ ἐπιπλέον εἶνε δι' αὐτὸ ϐάρος δυσϐάστακτον, τυραννία, μαρτύριον. Τὸ εἶπε καὶ ἕνας ἑκατομμυριοῦχος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο παιδί : «Εἶσαι κύριος τῆς περιουσίας σου ὅσον εἶνε μικρά· ἀλλ' ὅταν εἶνε πολὺ μεγάλη, τότε σ' ἐξουσιάζει αὐτή.» Πόσον εἶνε ἀληθές! Δὲν νομίζετε ὅτι τὰ 125 ἑκατομμύρια ἐξουσιάζουν τὸν Τζών, ἀντὶ νὰ τὰ ἐξουσιάζῃ ἐκεῖνος ; Δὲν σᾶς φαίνεται ὡς ἕνας δυστυχὴς δοῦλος τῆς μεγάλης του περιουσίας ;

Πλοῦτος μέτριος—ὅσος ἀρκεῖ— εἶνε πλοῦτος. Πλοῦτος μέγας— ὅσος ὑπεραρκεῖ— εἶνε πτωχεία, Τόσον διὰ τὰ παιδία, ὅσον καὶ διὰ τοὺς μεγάλους.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΡΝΙΘΑ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ, ΜΥΘΟΣ ΟΧΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, — τότε ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα, — μιὰ ἀλεποῦ πεινασμένη, ὅπως εἶνε τὶς περισσότερες φορὲς οἱ ἀλεποῦδες, κατώρθωσε νὰ τρυπώσῃ 'ς ἕνα κοττέτσι, ὅπου ηὗρεν μιὰ ὄρνιθα νὰ κλωσσᾷ ταὐγά της.

— Καλὴ μέρα, κυρία Κλῶσσα, τῆς λέει μὲ μεγάλη εὐγένεια ἡ ἀλεποῦ. Πῶς εἶσθε; καλά;

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ ὄρνιθα, ἀνήσυχη καὶ ἂν θέλετε τρομαγμένη ποῦ ἔβλεπε ἄξαφνα μπροστά της μιὰν ἀλεποῦ, (μάλιστα μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω, καὶ νὰ τῆς τρέχουν τὰ σάλια...)

Καὶ τῆς ἐγύρισε τὴ ῥάχι.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμε ἡ ἀλεποῦ. Γιατί μοῦ γυρίζετε τὴ ῥάχι, κυρία Κλῶσσα; Μήπως φοβᾶσθε; Μὰ ἐγὼ ἡ καϊμένη δὲν ἔχω κανένα κακὸ σκοπὸ γιὰ σᾶς! Ἡ κοιλιά μου εἶνε γεμάτη. Μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ μποροῦσα νὰ φάω μερικὰ φρέσκα αὐγά... Μιὰ ντουζίνα μονάχα μοῦ φθάνει.

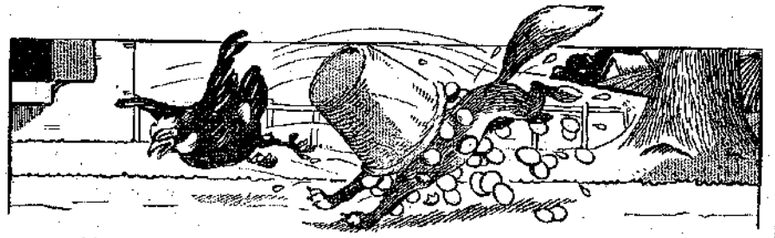

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ, κυρία Ἀλεποῦ ἀπαντᾷ ἀμέσως ἡ ὄρνιθα. Ὅ,τι θέλετε! Ὁρίστε! πάρτε ὅλο τὸ καλάθι! χάρισμά σας!

Εἶπε ἡ ὄρνιθα, καὶ δίνει μιὰ μὲ τὰ πόδια της, καὶ πετᾷ τὸ καλάθι μὲ ὅλα ταὐγὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς ἀλεποῦς!

Ἡ καλή σας ἡ ἀλεποῦ ἐφόρεσε τὸ καλάθι κ' ἐπέρασε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἐννοεῖται, ὅτι ταὐγὰ ἔγιναν ὄ μ ε λ έ τ τ α ἐπάνω στὸ σῶμά της, στὰ μοῦτρά της, στὰ μάτια της. Κτυπημένη στὴ μύτη ἀπὸ τὸ καλάθι, τυφλωμένη ἀπὸ τ' αὐγά, ἔξεφώνιζε: Μάνα μου! πνίγομαι!

Στὶς φωνὲς ἔτρεξαν ὅλα τὰ δίποδα τῆς αὐλῆς, κόττες, πετεινοί, χῆνες, πάπιες, ἰνδιάνοι, καὶ ἅμα εἶδαν τὴν Ἀλεποῦ 'ς ἐκεῖνο τὸ χάλι, ἔκαμαν κάτι γέλια, μὰ κάτι γέλια!..

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Τζὰκ ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν καὶ ἡ ἀδελφή του Μαγδαληνὴ μόλις δέκα. Ναὶ μὲν ἡ μικρὰ ἦτο εὔρωστη, ἀλλ' ὁ Τζὰκ ὄχι τόσον. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ταξειδεύσουν τόσον μακράν;

Ὁπωσδήποτε ἔκαμαν τὴν δοκιμήν. Ὁ κύριος Φὰμπρ ἐγνώριζε τὰ πλέον ὑγιεινὰ καὶ φιλόξενα μέρη τῆς ὄχθης τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κόγγου, πρὸς βορρᾶν τῆς Μπραζαβίλλης, εἰς τὸ χωρίον τῶν Μπάχις Μπέ, ὁ κύριος Φὰμπρ ἐγκατέστησε τὴν οἰκογένειάν του. Ὁ οἰκίσκος, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας περίπου ἀπὸ τὸ χωρίον, προησπίζετο κατὰ τοῦ ἡλίου διὰ τοῦ ἐξέχοντος γείσου τῆς διπλῆς του στέγης, ἡ ὁποία τοῦ ὡλιγόστευε κάπως τὸ φῶς, ἀλλὰ τὸν διετήρει, νύκτα καὶ ἡμέραν, εἰς εὐχάριστον δροσερότητα.

Ἐκεῖ, τὸ ἀπομεσήμερον, ὁ Τζὰκ ἐπερίμενε τὴν Ὀ'Δάλιαν. Ἡ ἀδελφή του Μαγδαληνή, ἡ ὁποία χθές, τὴν ὥραν ποῦ ἦλθεν ἡ μικρὰ ἀραπίνα, ἔλειπεν εἰς τὸ χωρίον μὲ τὴν μητέρα της, ἀνυπομονοῦσε πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃ. Καὶ ἐπηγαινοήρχετο ἀκατατάστως, περιμένουσα νὰ φθάσῃ ἡ σκιὰ εἰς τὸ σημεῖον ποῦ εἶχεν ὁρίσῃ ἡ ἰδία.

Αἱ ἀπογευματιναὶ ὧραι περνοῦν ἀργὰ εἰς τὰς χώρας, τὰς ὁποίας φλογίζει ὁ ἥλιος. Ἐν τούτοις ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ἡ σκιὰ εἶχε φθάσῃ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ ὡρισμένον μέρος, ἀλλὰ ἡ Ὀ'Δάλια δὲν ἤρχετο.(*)

Ἐξηπλωμένη εἰς τὴν ψάθαν της, ἡ Μαγδαληνὴ ἀνύψονε κάθε τόσον τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, διὰ νὰ βλέπῃ ἂν ἡ μικρὰ ἀραπίνα ἤρχετο... Ὄχι, δὲν ἤρχετο... Ἦτο ἐξ ἡ ὥρα, ἡ δὲ Ὀ'Δάλια ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐκεῖ ἀπὸ τὰς τέσσαρας.

— Ν'Γκόμα! ἐφώναξεν ὁ Τζάκ. Πάρε τὸ καμτσίκι μου καὶ πήγαινε 'στὸ χωριό. Ἤσουν ἐδῶ ὅταν ἡ Ὀ'Δάλια μοῦ ὑπεσχέθη νὰ γυρίσῃ σήμερα τὸ ἀπόγευμα;

— Μάλιστα, κύριε, μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ἔκαμε καὶ σημάδι.

Πραγματικῶς, μία γωνία ἀπὸ κόκκινα πετραδάκια ἐσχημάτιζε καθαρώτατα ἕνα διαβήτην ἐπὶ τῆς ἄμμου.

— Βάλε αὐτὰ τὰ πετραδάκια 'στὴ ζώνη σου, πήγαινε νὰ βρῇς τὴν Ὀ'Δάλιαν, κάμε της κάτω, μπροστά της, τὸ ἴδιο τὸ σχῆμα ποῦ ἔκαμε, καί, γιὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴ διαταγή μου, σκάσε 'στὸν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σ. 113.

ἀέρα τρεῖς φορές, μὲ ὅλη σου τὴ δύναμιν, τὸ καμτσίκι μου. Ἔπειτα κάμε της νεῦμα νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ.

— Μάλιστα, κύριε. Μ' ἂν δὲν θελήσῃ; Ἂν κρυφθῇ; ἂν φύγῃ;... τότε τὸ καμτσίκι δὲν πρέπει νὰ κτυπήσῃ ἄλλο πρᾶγμα παρὰ τὸν ἀέρα;...

— Τί εἶπες; Νὰ τὴν κτυπήσῃς; Ὄχι, καθόλου. Σὲ ἔχω καλὸ νὰ μοῦ τὴ φέρῃς ἐδῶ, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇς βία. Τότε θὰ ἰδῶ ἂν ἀξίζῃς ἢ ὄχι νὰ σὲ λένε Ν'Γκόμα.

— Εἶμαι ὁ Ν'Γκόμα, καὶ τὸ ἀξίζω, κύριε Τζάκ!

— Βλέπω, Τζάκ, ὅτι κάνεις καὶ σὺ ἀπὸ τώρα σὰν τὸν μπαμπᾶ! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή· διαταγές, φοβέρες, ἀλλὰ τιμωρία καμμία ποτέ.

— Γιὰ τὲς πληγές της ἀνησυχῶ, ἀπήντησεν ὁ Τζάκ. Πρέπει νὰ τὲς ἀλλάζῃ καθεμέρα.

Μόλις ἐπέρασε μία ὥρα, καὶ ὁ δοῦλος ἐπανῆλθε μὲ τὴν μικρὰν ἀραπίναν.

— Γιατί δὲν ἦλθες, Ὀ'Δάλια; τὴν ἠρώτησαν ἀμέσως ὁ νεανίσκος. Τὸ γιατρικό μου δὲν ἀνεκούφισε τὲς πληγές σου;

— Ὤ, ναί, πολύ...

— Καὶ ὁ σουγιᾶς μου δὲ σ' εὐχαρίστησε;

— Μὰ ἐξ αἰτίας του δὲν ἐρχόμουν...

— Πῶς;

— Μὰ νά' ἀντὶ νὰ τὸν κρύψω ὥς που νὰ γιατρευθῶ, ὥς που νὰ μπορῶ δηλαδὴ νὰ τὸν ὑπερασπίζουμαι, ἐγώ, ὑπερήφανη, τὸν ἔδειξα 'ς ὅλους. Καὶ ἤθελαν πάλι νὰ μοῦ τὸν πάρουν, ὅπως ἐκεῖνο τὸ σίδερο. Μόνον ποῦ ἐγὼ δὲν μποροῦσα τώρα νὰ πολεμῶ, ἐξ αἰτίας τῶν πληγῶν μου. Μιὰ στιγμὴ μοῦ ἔπεσε κάτω. Ἄρχισαν νὰ σπρώχνωνται καὶ νὰ κτυπιοῦνται, ποιὸς νὰ τὸν πρωταρπάξῃ. Ἐγὼ δὲν κινήθηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου, καὶ τὸ σουγιᾶ τὸν ἐπῆρε ὁ κακὸς ὁ Δ'Γκαντούρ, ποῦ πάντα μὲ βασανίζει. Ἤθελα τὸ σουγιᾶ μου καὶ τὸν ἀκολούθησα. Εἶδα σὲ ποιὸ μέρος τὸν ἔκρυψε. Κ' ἐγὼ αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μαλόνῃ μὲ τὰ παιδιά, ἐγὼ χώθηκα μέσα 'στὴ φτέρη. Ἔσκαψα τὸ χῶμα μὲ τὸ ἀριστερό μου χέρι, καὶ νά τος!

Καὶ ἐπέδειξε τὸν σουγιᾶν της, νικήτρια καὶ διὰ δευτέραν φοράν.

— Σὺ ὅμως ποῦ εἶσαι δυνατός, ἐξηκολούθησε, 'πέ μου τί πρέπει νὰ τοὺς 'πῶ, γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸν ξαναπάρουν;

— Ἁπλούστατα: Θὰ τοὺς 'πῇς: «Εἶνε τὸ ὅπλον τοῦ υἱοῦ τοῦ Λευκοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὅποιος τὸ ἐγγίσῃ, θὰ μαστιγωθῇ ὡς που νὰ πέσῃ κάτω.»

— Θὰ τοὺς τὸ 'πῶ.

— Τώρα νὰ σοῦ ἀλλάξω τὸ χέρι.

Ὁ Τζὰκ ἔλυσε τοὺς ἐπιδέσμους καὶ ἔπλυνε τὰς πληγάς.

Ἡ μικρὰ Ἀραπίνα ἐστέκετο ὑπομονητική, μειδιῶσα, ἐνῷ ἡ Μαγδαληνὴ ἔφριττεν βλέπουσα τὰ τραύματα.

— Στὸ χωριό, εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια, ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ μὲ εἶδαν μὲ δεμένο χέρι, μοῦ κάνουν κοττέ.

— Τί θὰ 'πῇ αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνή.

— Νά, μὲ γελοῦν, μὲ περιπαίζουν. Μόλις μὲ εἶδε ὁ πατέρας μου, ἐσφύριξε μὲ τὰ δάκτυλα (καὶ ἡ Ὀ'Δάλια τὸν ἐμιμήθη.) Ἡ μητέρα μου ἔσφιγγε τὰ πλευρά της γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ ἀπὸ τὰ γέλια. Οἱ ἄλλοι μὲ περικύκλωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν. Μοῦ ἔλεγαν πῶς ἔχω «τέσσερα λευκὰ ἀνθρωπάκια», κ' ἐννοοῦσαν τὰ δεμένα μου δάκτυλα. Ὕστερα μ' ἀκολούθησε ὁ Ν'Γκαντούρ. Ὅλο τὸ πρωὶ καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα, δὲν ἔπαυσε νὰ μὰκολουθῇ, γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ τὸν σουγιᾶ του. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν τοῦ τὸν ἔδινα, μοῦ ἔλεγε ἕνα σωρὸ φοβερὰ πράγματα γιὰ σένα. «Ἐκεῖνος ὁ ἄσπρος —μοῦ ἔψαλλε ὅλη τὴν ἡμέρα,—σοῦ βάζει στὶς πληγές σου φαρμάκι. Τὸ γιατρικό του μυρίζει σὰν τὸ βοτάνι, ποῦ καλλιεργεῖ ὁ πατέρας μου γιὰ νὰ φαρμακόνῃ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἀγαπᾷ. Οἱ λεπίδες τοῦ σουγιᾶ σου ἔχουν τὸ χρῶμα καὶ τὴ λάμψι ἐκείνων, ποῦ ὁ πατέρας μου, τὴν παραμονὴ τῆς μάχης, τὲς ἀλείφει μὲ φαρμάκι, γιὰ νὰ κεθαίνῃ ὁ ἐχθρὸς καὶ μόλις ἂν γρουτσανισθῇ»

«Ὁ Τζὰκ ἔλυσε τοὺς ἐπιδέσμους...» (Σ. 125, στ. α'.)

— Καὶ τὰ ἐπίστεψες σὺ ὅλ' αὐτά, Ὀ'Δάλια;

Ἡ Ὀ'Δάλια ἄνοιξε τὰ γελαστά της μάτια καὶ μὲ πονηρὸν κίνημα τῶν ὤμων ἀπεκρίθη:

— Μ' ἀφοῦ μὲ βλέπεις ἐδῶ!

— Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη! εἶπε χαρούμενος ὁ Τζάκ.

Καὶ ἐψιθύρισε: «Κάτι θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ Ὀ'Δάλια!»

Ἐκάθησαν νὰ κάμουν τὸ πρῶτον μάθημα. Ὁ Τζὰκ εἶχε σκεφθῇ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ποίαν μέθοδον διδασκαλίας ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ διὰ τὴν μαθήτριάν του. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τῆς μανθάνῃ καθημέραν πέντε λέξεις, πέντε μόνον λέξεις, ἀλλὰ νὰ τὴν βάζῃ καὶ νὰ τὰς γράφῃ. Οὕτω ἡ Ὀ'Δάλια θὰ ἐμάνθανε συγχρόνως νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ὁμιλῇ γαλλικά. Ἐκτὸς τούτου, τὰς πέντε λέξεις ποῦ θὰ ἐδιάλεγε διὰ κάθε μάθημα, θὰ παρακαλοῦσε πρῶτα τὸν πατέρα του ἢ τὸν Ν'Γκόμαν νὰ τοῦ τὰς μεταφράζῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν, εἰς τρόπον ὥστε μ' ἕνα σμπάρο θὰ ἐσκότονεν ὄχι πλέον δυὸ πουλιά, ἀλλὰ τρία: Πρῶτον ἡ Ὀ'Δάλια θὰ ἐμάνθανε γαλλικά· δεύτερον, ὁ Τζὰκ θὰ ἐμάνθανε τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου· καὶ τρίτον, ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς διπλῆς αὐτῆς διδασκαλίας.

Μὲ μεγάλην πρόθυμίαν ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Τζὼν ἐδέχθη νὰ παρακολουθῇ τὰ μαθήματα καὶ ὑπεσχέθη νὰ εἶνε προσεκτική. Ἔθεσεν ὅμως ἕνα ὅρον: Νὰ κάθεται εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν μικρὰν μαύρην.

Διότι ὅπως ὅλοι οἱ μαῦροι, τῆς ἐνέπνεε καὶ αὐτὴ κάποιαν ἀηδίαν καὶ ἀποστροφήν. Τῆς ἐφαίνετο πάντα ὅτι τὰ μάτια της ἐστηφογύριζαν νερὸ, καὶ αἷμα, καὶ ὅτι τὸ δέρμα της ἐμύριζεν ὄχι πολὺ εὐχάριστα... Ἐνόμιζεν ἐπίσης ὅτι τὰ μαλλιά της ἦσαν τόσον πολὺ πυκνά, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν τὰ ἐκτένιζε συχνά. Τὴν ἐπείραζεν ἀκόμη καὶ τὸ φόρεμά της, ἕνα κουρέλι, τὸ ὁποῖον, ἐκτεθειμένον διαρκῶς εἰς τὸν ἥλιον, δὲν εἶχε πλέον χρῶμα, ἀλλ' εἶχε τρύπες, καὶ ἦτο ἄμορφον, καὶ ἄκομψον καὶ ἐλεεινόν.

Ὁ Τζὰκ ἐκύτταξε τὴν ἀδελφούλαν του, δροσερὰν σὰν τὸ τριαντάφυλλο καὶ νόστιμην σὰν κουφέτο, μὲ τὸ κάτασπρον φορεματάκι της καὶ μὲ τὸν γαλάζιον φιόγκον εἰς τὰ μαλλιά της. Ἐμάντευσε τὴν ἐντύπωσιν ποῦ τῆς ἔκαμνεν ἡ ἀραπίνα καὶ τὴν ἐδικαιολόγησε. Διὰ τοῦτο τὸ πρῶτον μάθημα ἔγινε μὲ τοὺς ὅρους ποῦ ἔθεσεν ἡ Μαγδαληνή.

Ἐν τούτοις ἐγέλασε ὅσον ἴσως δὲν ἐγέλασεν ἄλλην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της. Τί μάθημα ἦτο ἐκεῖνο! Φανταστῆτε ὅτι ἡ Ὀ'Δάλια ὄχι μόνον δὲν εἶχε πιάσῃ ποτέ της πέννα, ἀλλ' οὔτε κὰν εἶχεν ἰδῇ!

Ὁ Τζὰκ τῆς ἔγραφε τὰ ψηφία καὶ

ἡ Ὀ'Δάλια ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὰ μιμιθῇ. Ἀλλὰ δὲν κατώρθονε νὰ κάμνῃ παρὰ τὰς χονδροειδεστάτας γελοιογραφίας των. Ἀνεπαισθήτως ἡ Μαγδαληνὴ ἐπλησίαζε τὴν μικρὰν ἀραπίναν, διὰ νὰ βλέπῃ τὸ ἀφάνταστον γράψιμόν της. Ἦτο τόσον διασκεδαστικόν! Καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἐνεκοῦσε τὴν ἀηδίαν.

Πρὶν χωρισθοῦν, ἐπανέλαβαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν χορῷ τὰς πέντε λέξεις τὰς γραμμένας εἰς τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἡ Ὀ'Δάλια ἐπῆρε μαζί της, διὰ νὰ τὸ δείξῃ εἰς τὸ σπίτι της ὡς σπάνιον ἀντικείμενον περιεργείας!

Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπανῆλθε, καὶ τὰς ἄλλας ἐπίσης. Δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη νὰ πηγαίνῃ ὁ Ν'Γκόμας νὰ τὴν παίρνῃ ἀπὸ τὸ χωριό. Ἤρχετο μόνη της, καὶ μάλιστα πολὺ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας ἐτριγύριζε πλησίον τοῦ φράκτου τῶν θάμνων, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὸν οἰκίσκον τοῦ Γάλλου ἀπὸ τὸν δρόμον, ἐπερνοῦσε κάθε τόσον τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὰ κλαδιά, καὶ ἔβλεπεν ἂν ἡ σκιὰ τῆς στέγης ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐσημείονε τὴν ὥραν τῆς εἰσόδου της εἰς τὸ θεραπευτήριον καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Τότε ἔτρεχε γελαστή, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπιδεικνύουσα ὡς κόσμημα τὴν παράταξιν τῶν δεμένων της δακτύλων.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν αἱ κληγαὶ εἶχαν κλείσῃ, τὸ δέρμα ἦτο λεῖον καὶ ὁ Τζὰκ ἀφήρεσε τοὺς ἐπιδέσμους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

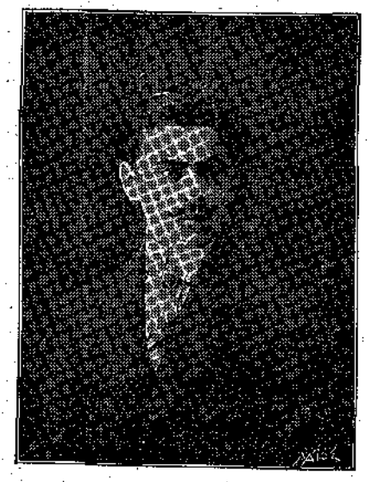

ΠΕΤΡΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Πρίγκιψ. τῶν Δασῶν*

Εἰς τὸν 107ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1908, σελ. 550]

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΤΗΘΗ
Κατὰ Σουηδικὴν Παράδοσιν

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 118)

Ἡ διήγησις αὐτὴ μετεδίδετο ἀπὸ κάθε Κοκκινόστηθην εἰς τοὺς νεοσούς της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πρώτην ποῦ ἔπλασεν ὁ Θεὸς καὶ ποῦ εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνήν Του.

— Φαντασθῆτε, ἔλεγε, — πόσα πουλάκια ἐβγῆκαν ἀπὸ τότε, καὶ ὅμως ἡ Κοκκινόστηθη μένει ἀκόμη στακτερή, καὶ δὲν κατώρθωσεν ὥς τώρα νὰ γίνῃ ἄξία ν' ἀποκτήσῃ τὰ κόκκινα πτερὰ εἰς τὸ στῆθος της.

Οἱ νεοσσοὶ ἄνοιξαν πλατειὰ τὰ ράμφη των καὶ ἠρώτησαν: «Τάχα κανένας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας δὲν ἐξετέλεσε τὸ μέγα ἀνδραγάθημα, διὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ;

— Ἡμεῖς ὅλοι ἐκάμαμεν ὅ,τι ἠμπορέσαμεν, εἶπεν ἡ Κοκκινόστηθη, — ἀλλὰ κανεὶς μας δὲν ἐπέτυχε. Ἡ πρώτη ἀπὸ μᾶς συνήντησε κάποτε ἕνα πουλάκι, ποῦ τῆς ἔμοιαζε, καὶ τὸ ἀγάπησε μὲ τέτοιαν φλογερὰν ἀγάπην, ποῦ ὅλον της τὸ στῆθος ἐφλέγετο. «Ἄχ, ἐσκέφθη, καταλαμβάνω. Ὁ Κύριος ἤθελε ν' ἀγαπήσω τόσον θερμά, ὥστε τὰ πτερὰ τοῦ στήθους μου νὰ κοκκινήσουν ἀπὸ τὴν φωτιὰν τῆς ἀγάπης ποῦ θὰ εἶνε γεμάτη ἡ καρδιά μου». Ἀλλὰ ἡ ἀπόπειρά της αὐτὴ δὲν ἐπέτυχε, ὅπως δὲν ἐπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἡ ἰδική σας.

Τὰ πουλάκια ἐπίπισαν θλιβερά· ἐλυπήθησαν, διότι τὸ στῆθος των ποτὲ δὲν θὰ ἐβάφετο μὲ κόκκινον χρῶμα.

— Εἴχαμεν ἀκόμη ἐλπίδες καὶ στὴ φωνή μας. Ἡ πρώτη Κοκκινόστηθη ἐκελαδοῦσε τόσον ὡραῖα, ποῦ ἐσπάραζε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν. «Ἄχ, ὠνειροπολοῦσε, ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς θὰ μοῦ βάψῃ τὰ πτερά μου». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἀπέτυχε, ὅπως ἀπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ θ' ἀποτύχῃ καὶ ἡ ἰδική σας.

Λεπτὸς πιπισμὸς ἀντήχησε πάλιν ἀπὸ τὰ ἀνοιγμένα ράμφη τῶν πουλιῶν.

— Ἐβασίσθημεν ἀκόμη καὶ εἰς τὴν γενναιότητά μας. Ἡ πρώτη Κοκκινόστηθη ἄρχισε νὰ μάχεται μὲ τὰ ἄλλα πουλάκια, ἡ καρδία της ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ πολέμου. Ἡ φλόγα αὐτή, ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ βάψῃ τὰ πτερά της. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ δὲν ἐπέτυχε, ὅπως δὲν ἐπέτυχε καὶ τῶν ἄλλων, καὶ θ' ἀποτύχῃ καὶ ἡ ἰδική σας.

Τὰ μικρὰ πουλάκια ἐπίπισαν μεγαλοφώνως, δηλώσαντα, ὅτι θέλουν χωρὶς ἄλλο νὰ γίνουν ἄξια τῆς ὑποσχεθείσης ἀμοιβῆς· ἀλλὰ ἡ μητέρα των ἀπεκρίθη εἰς αὐτὰ μὲ θλῖψιν, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Εἰς τί θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν, ἀφοῦ οἱ πρόγονοί των ἀπέτυχαν;

Τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν περισσότερον παρὰ νὰ ἀγαποῦν, νὰ κελαϊδοῦν καὶ νὰ ἀγωνίζωνται;

Καὶ ἡ Κοκκινόστηθη ἔξαφνα ἐσιώπησε. Τὴν προσοχήν της εἵλκυσε πλῆθος ἀνθρώπων, τεράστιον, θορυβῶδες, τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς πύλας τῆς Ἱερουσαλήμ, σπεῦδον ἀκριβῶς πρὸς τὸν λόφον, ὅπου εὑρίσκετο ἡ φωλιά της.

Ἦσαν καὶ ἱππεῖς ἐπάνω εἰς θυμοειδεῖς ἵππους, πολεμισταὶ μὲ μακρὰ δόρατα, δήμιοι μὲ καρφιὰ καὶ σφύρας, ἱερεῖς καὶ δικασταί, ὁδυρόμεναι γυναῖκες, καὶ ἔπειτα λαὸς πηγαινοερχόμενος, ἀτακτῶν καὶ κραυγάζων.

Τὸ στακτὶ πουλάκι ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν τῆς φωλεᾶς του, καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ φόβον μήπως τὸ πλῆθος καταπατήσῃ τὸν θάμνον τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς καὶ σκοτωθοῦν τὰ πουλάκια της.

— Φυλαχθῆτε, τοὺς ἐφώναξε, στρυμωχθῆτε κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο καὶ σιωπᾶτε. Νά, ἕνα ἄλογο διευθύνεται πρὸς σᾶς! Νά, ἔρχονται οἱ πολεμισταί! Νά, ἐφορμᾷ ἐπάνω σας ὅλον τὸ ἄγριον πλῆθος!..

Ἔξαφνα τὸ πουλάκι διέκοψε τὰς συμβουλάς του. Σὰν νὰ εἶχε λησμονήσῃ μάλιστα τὸν ἐρχόμενον κίνδυνον. Ἐπήδησεν εἰς τὴν φωλιὰν καὶ ἀνεπέτασεν ἐπάνωθέν της τὰς πτέρυγας.

— Ὄχι, εἶπε, — αὐτὸ εἶνε φοβερώτατον! Δὲν θέλω νὰ τὸ ἰδῆτε: τρεῖς κακούργους πηγαίνουν νὰ τοὺς σταυρώσουν.

Καὶ ἅπλωσεν ἀκόμη περισσότερον τὰς πτέρυγάς της, διὰ νὰ μὴν ἠμπορέσουν τὰ πουλάκια νὰ ἰδοῦν τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβαιναν. Ἠμποροῦσαν μόνον ν' ἀκούουν τὰ κτυπήματα τῶν σφυρῶν, τὰς κραυγὰς καὶ τὸν ἄγριον θόρυβον τοῦ πλήθους.

Ἡ Κοκκινόστηθη παρηκολούθει τὰ συμβαίνοντα μὲ μάτια γεμάτα φρίκην.

— Πόσον σκληροί εἶνε οἱ ἄνθρωποι, εἶπε. — Δὲν φτάνει ποῦ ἐκάρφωσαν αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς εἰς τοὺς σταυρούς, ἀλλὰ ἔβαλαν ἀκόμη καὶ ἀκάνθινο στεφάνι εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν. Βλέπω τὰ ἀγκάθια ποῦ ἐτρύπησαν τὸ μέτωπόν του καὶ στάζει τὸ αἷμα. Καὶ εἶνε τόσον ὡραῖος ὁ ἄνθρωπος Αὐτός. Κυττάζει γύρω Του μὲ τόσον ἀγαθὰ μάτια, ποῦ δὲν εἰμπορεῖς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσῃς. Αἰσθάνομαι, ποῦ βλέπω τὰ πάθη Του, σὰν νὰ μοῦ τρυποῦν τὴν καρδιὰ μυτερὰ βέλη.

Καὶ τὸ πουλάκι ὁλονένα περισσότερον ἠσθάνετο οἶκτον πρὸς τὸν στεφανωμένον μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι.

— Ἂν ἤμουνα σὰν τὸν ἀδελφόν μου τὸν ἀετό, θὰ πεδίωνα ὅλους αὐτοὺς ποῦ Τὸν βασανίζουν, καὶ θὰ ἀποσποῦσα τὰ δόρατα ἀπὸ τὰ χεριά των! ἀνεφώνησε τὸ πουλάκι.

Περισσότερον νὰ μείνῃ στὴν φωλιά του δὲν ἠμποροῦσε. Εἶδε, πῶς τὸ αἷμα κατὰ σταγόνας ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐσκέφθη: «Ἂν καὶ εἶμαι μικρὸ καὶ ἀδύνατο πουλάκι, κάτι ὅμως εἰμπορῶ ν' ἐγὼ νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐλαφρώσω τὰ πάθη τοῦ δυστυχοῦς».

Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν φωλιὰν καὶ ἤρχισε νὰ διαγράφῃ πλατεῖς γύρους ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου· δὲν ἀπεφάσιζεν ὅμως νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἦτο τὸ καϋμένον τόσῳ μικρόν, ἀτολμον, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε πετάξῃ κοντὰ εἰς ἄνθρωπον!

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἐπῆρεν ὅλον τὸ θάρρος του, ἐπλησίασε πρὸς τὸν σταυρόν, καὶ μὲ τὸ μικρὸν ράμφος του ἀπέσπασε τὰς ἀκάνθας ποῦ εἶχαν ἐμπηχθῆ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Ἐσταυρωμένου.

Ὅταν ἔκαμνεν αὐτό, μία σταγὼν αἵματος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός της καὶ ἐξαπλώθη ἀμέσως, βάψασα ὅλα τὰ μικρὰ πτερά της.

Ὁ Ἐσταυρωμένος ἐκίνησε τὰ χείλη καὶ ἐψιθύρισε:

— Μὲ τὴν συμπάθειαν ποῦ ἔδειξες εἰς ἐμέ, ἐκέρδισες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅλον τὸ γένος σου, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ματαίως προσεπάθει ν' ἀποκτήσῃ.

Καὶ ὅταν ἡ Κοκκινόστηθη ἐπέστρεψεν εἰς τὰ πουλάκια της, αὐτὰ ἐφώναξαν:

— Τὸ στῆθος σου εἶνε κόκκινο, τὰ πτερουδάκια του εἶνε πλὶ κόκκινα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα!

— Εἶνε μονάχα μιὰ σταλαγματιὰ αἷμα ἀπὸ τὸ μέτωπο ἑνὸς δυστυχοῦς ἀνθρώπου· ὅταν βουτηχθῶ μέσα στὸ καθαρὸ νεράκι τοῦ ρυακίου, θὰ ἐξαλειφθῇ, εἶπεν ἡ Κοκκινόστηθη.

Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερὸ τὸ πουλάκι, ἡ κηλὶς δὲν ἐξαλείφθη· ὅταν δὲ ἐμεγάλωσαν τὰ πουλάκια, καὶ εἰς τὰ δικά των στήθη ἐπίσης τὰ πτερουδάκια ἦσαν κόκκινα, — ὅπως τὰ ἔχουν μέχρι σήμερον καὶ ὅλες ἡ κοκκινόστηθες ἡ *πυραλίδες*.

(Ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ) Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης: — Γιατὶ ὁ σκύλος κρατεῖ τὴ γλῶσσα ἔξω ἀπ' τὸ στόμα του;

Μανώλης: — Γιὰ νὰ φέρῃ εἰς ἰσορροπίαν τὴν οὐρά του!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ

***

Ἡ Ἑλένη θέλει νὰνάψῃ τὴν λάμπαν καὶ δὲν εὑρίσκει τὰ σπίρτα.

Καὶ ὁ μικρὸς Νίκος:

— Μὰ ἄναψε πρῶτα τὴ λάμπα, νὰ ἰδῇς!

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

Ὁ διδάσκαλος: — Ποῦ κυρίως ἐδοξάσθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;

Τὸ Ἀγναθάκι: — Εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908, ἔλαβε δεύτερον βραβεῖον εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκτὸς τῆς *Προσδοκωμένης Ἐλευθερίας*, ἡ ὁποία, ὡς ἀνήγγειλα εἰς τὸ 10ον φύλλον, ἔστειλεν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῶν Ἀπόρων δρ. 2, ἔλαβα σήμερον καὶ ἀπὸ τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος* δρ. 1,25, ὥστε ἔχω τὸ ὅλον δρ. 3,25.

Ἅμα συμπληρωθῇ καὶ δι' ἄλλων εἰσφορῶν τὸ ἀπαιτούμενον διὰ μίαν ἐτησίαν ἐγγραφὴν ποσόν, θὰ ἐγγράφω ἕνα ἐκ τῶν συστηθέντων ἤδη καὶ μὴ ἐγγραφέντων εἰσέτι ἀπόρων.

Η ΠΡΟΞΕΝΕΡΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΟΥ,,

διὰ τὴν τριακονταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως», θὰ γίνῃ ὡρισμένως τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, 21 Μαρτίου, ὥρᾳ 6 μ. μ. Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ φίλους μου θὰ στείλω τὸ πρόγραμμα μόλις τυπωθῇ. Τοὺς παρακαλῶ νὰ ἔλθουν οἰκογενειακῶς εἰς τὴν ἑορτήν, νὰ προτρέψουν δὲ καὶ τὰς φιλιάς των οἰκογενείας νὰ ἔλθουν μαζί των, διὰ νὰ ἔχωμεν πλήρη αἴθουσαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ μίαν καλὴν εἴσπραξιν, ἀφοῦ τὸ εἰσπραχθησόμενον ποσὸν θὰ διατεθῇ ὁλόκληρον ὑπὲρ τόσον ὡραίου, ὠφελίμου καὶ ἀληθῶς ἐθνικοῦ σκοποῦ. Τὸ ἐνθυμεῖσθε: Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν καὶ εἰκονογράφησιν ἑλληνικοῦ Μυθιστορήματος ἢ Διηγήματος διὰ παιδία.

Παρόραμα: Ὄχι *Βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου*, ὡς κατὰ λάθος ἐτυπώθη εἰς τὰς ἐγκρίσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἀλλὰ *Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων* εἶνε τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης μου Μ. Ν. Σ.

Εὐτυχεῖς γάμοι: Ἡ ἐκ Πατρῶν παλαιά μου φίλη *Ἐλισάβετ Κορύλλου*, ἐτέλεσε τοὺς γάμους της εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τοῦ κ. Παναγιώτου Κυριακοπούλου. Θερμότατα συγχαρητήρια εἰς ὅλην τὴν φιλτάτην οἰκογένειαν.

Χρήσιμον βιβλίον: Ὁ κ. Θεμιστοκλῆς Πολυκράτης, ὁ πασίγνωστος φιλόλογος-μουσικός, ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ κατὰ φυλλάδια τὴν «Ἁρμονικήν» του, συντεταγμένην σαφῶς καὶ εὐμεθόδως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δοκιμωτέρων τῆς νεωτέρας Μουσικῆς συγγραφέων. Συνιστῶ θερμῶς τὸ χρήσιμον τοῦτο βιβλίον εἰς ὅλους τοὺς σπουδάζοντας, καὶ τοὺς διδάσκοντας ἀκόμη, μουσικήν. Ἕκαστον φυλλάδιον, ἐκ 32 σελίδων, τιμᾶται δραχμῆς.

Ἐκ Ζακύνθου ἀγγέλλεται ὁ θάνατος τοῦ *Λεονυσίου Γ. Τσακασιάνου*, πολυτίμου πατρὸς τοῦ παλαιοῦ μου φίλου καὶ θιασώτου Γεωργίου Δ. Τσακασιάνου, τὸν ὁποῖον ἐγκαρδίως συλλυποῦμαι.

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα καὶ τὴν συνέχειαν τῶν ἐντυπώσεών σου, *Ὑπερασκιστὰ τοῦ Ἔθνους*. Σοῦ ἔστειλα τὴν «Φωτογραφικὴν» καὶ 1,60 εἰς ἑλληνικὰ γραμματόσημα.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Ἀθάνατε Ἑλλάς*. Βλέπω ὅτι ὁ Σύλλογός σας εἶνε πολὺ δραστήριος, ἀφοῦ εἰς ὀκτὼ ἡμέρας διέθεσε 450 γραμμάτια τοῦ Λαχείου. Εὖγε εἰς ὅλα τὰ μέλη!

Ρεμβάζουσα Καρδία, σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Χαίρω πολὺ ποῦ ἐπέρασαν τὰ κρυολογήματα κ' ἐτελείωσαν τὰ ταξείδια, καὶ ἔτσι ἠμπόρεσες νὰ μὲ ξαναθυμηθῇς.

Κ' ἐγώ, *Νεφάς*, ἔχω ἀκούσῃ πολλὰ διὰ τὰς ἐξοχικὰς καλλονας τοῦ νησιοῦ σας, καὶ σὲ μακαρίζω ποῦ ζῇς εἰς τόσον ὡραῖον τόπον. Τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένον. Συγχαρητήρια διὰ τοὺς βαθμούς.

Θὰ ἐπιτύχῃς ἀφεύκτως, *Ἐλληνοπούλα*, εἰς τὸ Ξεσπάθωμα, ἀφοῦ ἔχεις τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Ἑλληνοπούλα χωρὶς Διάπλασιν. Ἡ πεποίθησις εἶνε τὸ πᾶν!

Γλυκεῖα Ἐλπίς, εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ «Μικρὰ Μαύρη Βασιλοπούλα» θὰ σὲ παρηγορήσῃ τοῦ ἐτελείωσε τόσον γρήγορα ὁ «Δανιήλ». Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια. Ἀπαράλλακτοι οἱ ἤχοι μας!

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου, μικρούλη μου *Γιώργες Σπάρταλη* Ἔτσι, γράφε μου κάπου-κάπου, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστῇς καὶ νὰ συνειθίζῃς. Τὸ Παιδ Πνεῦμα καλόν, καὶ ἴσως τὸ δημοσιεύσω. Λέγω ἴσως, διότι ἔχω πάρα πολλά, καὶ τὰ δημοσιεύω διὰ κλήρου.

Τὸ *Πίστις-Πατρὶς* συμπεραίνει ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὸ Δημοψήφισμα, μετὰ πενταετίαν οἱ ψηφοφόροι θανέρχωνται εἰς 10,000. Νὰ ἰδοῦμε! Ἐν τῷ μεταξὺ σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ Δημοψήφισμα διὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1909. Ἀλλὰ μὲ νέους ὅρους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἕνωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, κ. (**) *Πλωτὸν Κάνιστρον*, α. (**) *Λύρα τοῦ Ὀρφέως*, κ. (Ε.Α.) *Ρέμβη τῆς Φύσεως*, α. (Ν.Κ.) *Πριγκήπισσα τῆς Σκιάνου*, κ. (Ε. Ρ.) *Ποιητὴς Ὅμηρος*, α. (Μ Κ.) *Κῦμα τοῦ Ἰονίου*, α. (;;—) *Τριανδόξο Εἰκοσιένα* α. (=τὸ Δοξ. 21) *Ζάν*, α. (Ι.Ζ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Μεφιστοφελῆς*, α. *Ρεμβάζουσα Καρδία*, κ. *Ρέμβη* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Τερπνὴ Ἀοιδὸς* (0) μὲ *Μυροβόλον Ἴον, Δαφνοστεφανωμένην Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Ζιλχὰ Χανοὺμ* (0) μὲ *Ὡραίαν Σμυρνηοπούλαν, Ἰδανικότητα, Καλλιτεχνικὴν Ψυχήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μαγευτικὸν Δάσος* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο* (εἰς ράτην μοῦ ἔστειλες Ἀσκήσεις· δὲν εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ; διάβασε καλὰ τὸν Ὁδηγόν·) *Πανελλήνιον Φρόνημα* (τετράδια ἔστειλα·) *Ν. Κ. Σκ.* (ἔχει καλῶς·) *Ἕνωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔστειλα τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον·) *Π. Α. Ζαρ.* (αἱ λύσεις γράφονται εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ Χάρτην τῶν Λύσεων· δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγόν;) *Εἶμαι Ζακυνθία* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ἐλήφθη· ἂν εἶνε καλή, θὰ τὸ ἰδῆς εἰς τ' Ἀποτελέσματα·) *Αὐσριακὸν Στόλον* (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 11ον) *Εὐτυχῆ Θνητὴν* (ὄχι, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον συνδρομητής· χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά,

καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα·) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολύ· φίλησέ μου τὸν ἀδελφούλην·) *Ποιητὴν Ὅμηρον* (ἐγκρίνεται εἰς τὸ σημερινόν·) *Σεμνὸν Ἴον* (συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ·) *Μαρ. Βαρ.* (ἔχει καλῶς, σὲ περιμένω· γράφε μου κἀποτε, τώρα ποῦ ἔγινες, δόξα τῷ Θεῷ, καλά·) *Χιακὸν Λιμένα* (καλά· ἂν δημοσιευθῇ, θὰ βάλωμεν ἄλλο ὄνομα·) *Τερπνὴν Ἀοιδὸν* (ἔστειλα· μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ κατοικῇ κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα·) *Καμάρι τῆς Μάνας* (Χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Πνοὴν Ψυχοραγοῦννος Ἀγγέλου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ τόσον εὔγλωττα συγχαρητήρια·) *Φιλὶ τῆς Μάνας* (ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἀργότερα θὰ ἐγγραφῇ· θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ γραφέντα εἰς τὴν ἐφημερίδα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἡ φωτογραφία ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς ὀλίγου· αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἔξοχοι!) *Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος* (πολὺ ἐγέλασα μὲ αὐτὴν ποῦ τραβᾷ τὰ μάγουλά της διὰ νὰ κοκκινίζῃ· ἐν γένει τὸ γραμματάκι σου νοστιμώτατον·) *Λησμονημένην* («Φωτογραφικὴν» ἔστειλα·) *Παρασὸν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Αἴγυπτίαν Ἀριστοκράτιδα*, *Ἐλιούδαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 31 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

155. Λεξίγριφος.

Ἐνόνω σύνδεσμον
Μ' υἱὸν τῆς Γῆς,
Καὶ ρήτωρ ἔξοχος
Προβάλλει εὐθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδας τοῦ Μεσολογγίου

156. Μεταγραμματισμός.

Ἀνοίγω γεωγραφικὸ δευτέρι
Καὶ πόλι ἑλληνικὴ παρουσιάζω.
Ἀμέσως τὸ κεφάλι τῆς ἀλλάζω,
Κ' εὑρίσκεται στοῦ φούρναρη τὸ χέρι!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμέρας τῆς Ἐλευθερίας

157. Ἀναγραμματισμός.

Ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια,
Τὸ ἕν ἀναγραμμάτισα·
Κι' ἄνθρωπο μὲ μυστήρια
Ἀμέσως ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

158. Μέγα Δικτυωτόν.

1.—Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀσίας παροιμιώδης, τίτλος ἑλληνικῆς κωμῳδίας.
2.—Κράτος τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ μικρά.
3.—Μικρὸς λόγος, σύντομος.
4.—Ἄνδος τοῦ χειμῶνος, εὐῶδες.
5.—Μᾶς μεταφέρει εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

159. Ἐπιγραφή.

Ο Ν Τ Ε Σ Ο Υ Μ
Ζ Ε Ν Μ Ε Τ Α Α
Ι Μ Γ Α Ρ Μ Π Ν
Α Ο Υ Σ Ι Α Ο Θ
Π Ν Ο Η Σ Θ Ν Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καυδανολέοντος

160. Κλῖμαξ.

★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται: καθέτως ἀριστερᾷ θεὰ ἐκ τῶν μεγάλων, δεξιᾷ οὐράνιον σῶμα· ὁριζοντίως, ἄνω Ἀπόστολος, κάτω θεότης δευτερεύουσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στολισμένου Ἡμιθέου

161—165. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τροφή, ἅπλον, μάζα, ὄνομα, ἅρμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Λιμένος

166. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.

— Εἶχεν ἀρά γε βόας καὶ ἀγελάδας αὐτὴ ἡ ἀρχαία πόλις;
— Ποία πόλις;
— Μὰ δὲν τὴν ἄκουσες; Τὴν εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Γ. Καρυστινάκη

167. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Αἱ κάτωθι λέξεις ν' ἀναγραμματισθοῦν οὕτως, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νέων λέξεων ν' ἀποτελεσθῇ ὀπωρικόν:

Τέρμων, ἀήρ, ἄλλος, βίος, ξύν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σειρίου

168. Φωνηεντόλιπον.

πτξν-μν-κσν-δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

169. Γρῖφος.

πατ ες
Ὠδὴ λ.:: τ πατ ριδ πατ :: ες τ' ες / δῷ τί.
πατ πατ ες ες
πατ

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

62. Ρωμανία (ρῶ, μανία.) — 63. Χρῆμα (χρή, μά.)—64. Τίμων-τιμῶν.—65. Ὄστις-στος.

66.
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Ι Ι Α Ω
Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ
Ω Ι Δ Σ
Π Α Ν Δ Ω Ρ Α
Ο Ο Ρ Ν
Σ Ω Σ Σ Α Ν Η

67. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α:

Κ Α Ν Α Ι
Α Π Α Δ Ω
Ν Α Θ Α Ν
Α Δ Α Ν Α
Ι Ω Ν Α Σ

68—70. 1, Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἠπίστατο· 2, Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν τάγαθὰ οἱ θεοί· 3, Οὐδεὶς ἐκφεύγει δίκην ἄποινα διδούς. — 71. ΤΙΣΙΦΟΝΗ (ΤΙγρις, ΑΣΙα, ΠερσεΦΟνη, ΜελπομέΝΗ.)— 72. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρά, μὲ χρυσᾶ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἓν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ ἀπείρως τὸ *Ποτάμι τῆς Ἀγάπης* δι' εὐχάς του, καὶ ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετ' αὐτοῦ μέσον «Διαπλάσεως». — *Μελαχρινὸ Σμυρνηόπουλο.* *(Θ,170)*

Στοὺς εὐγενῶς συλλυπηθέντας μας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς πατρὸς στέλλομεν ἀπείρους εὐχαριστίας.

Ἄνθος Χίου, Ἐθνικὸς Στόλος *(Θ,171)*

Τὸ *Πυργιώτικο Φιλότιμο* παρακαλεῖ τὴν *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα* ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ ἀνταλλάξωσι ταχυδρ. δελτάρια. Προτιμᾷ καλλονάς. Διεύθυνσις: κ. Ὀρφέα, διὰ *Πυργιώτικο Φιλότιμο*, Poste-restante, Πειραιᾶ. *(Θ,172)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΕΝΩΣΙΣ,,
Ἀρχαιρεσίαι Β' τριμηνίας 1)3)909

Πρόεδρος: *Ὀρέστης.* Ἀντιπρόεδρος: *Ζήτω ἡ Ἕνωσις.* Γενικὸς Γραμματεύς: *Δελαμιόλ.* Ταμίας: *Μεγαλουργὸς Πατρίς.* Εἰδικὸς Γραμματεύς: *Ἀτρόμητος Κρής.* Σύμβουλοι: *Κρητικὸς Λειμών*, *Κρητικόπουλο.* *Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι* *(Θ,173)*

Συγχαίρω ἐγκαρδίως Λατροῦμνικόν συνδυασμὸν δι' ἐπιτυχίαν Δημοψηφίσματος 1908.—**ΜΑΓΕΥΤΙΚΟΝ ΔΑΣΟΣ** πρώην *Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου,* *(Θ,174)*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ.3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσοδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.